

Bilag 10.

Oversættelse.

Ambassadør J. Stenbæk Hansens indlæg i Det særlige politiske udvalg den 1. december 1969 om Palæstinaflytningene.

1. Vi har atter i år foran os en beretning fra UNRWA's generalkommissær, som af tvinger os beundring og respekt. Den sag, vi beskæftiger os med, er dybt tragisk, men vi må have lov til at glæde os over, at FN til gennemførelse af sin humanitære indsats i sagen råder over et organ, hvis leder og stab ikke blot er yderst kompetente, men også personligt har engageret sig i deres arbejde i en sådan grad, at det næsten kan føles beskæmmende for os, der sidder omkring dette bord og bare taler.

Jeg vil gerne på den danske delegations vegne slutte mig til de tidligere talere, der har givet udtryk for taknemmelighed over for Mr. Michelmores og hans stab.

2. Jeg skal koncentrere mig om den humanitære side af flytningeproblemet, d. v. s. om generalkommissærens beretning.

Beretningen indeholder mange rystende oplysninger. Det er således foruroligende at konstatere, at mere end 300.000 børn, der er registreret af UNRWA, og som teknisk set er berettiget til levnedsmiddelrationer, faktisk ingen rationer modtager, fordi dette ikke er muligt inden for det loft, der af finansielle grunde er lagt over ydelserne. Vi må også have den største medfølelse med de tusinder af flygtningefamilier, der, som generalkommissæren anfører, „må gennemleve støvstorme i sommermånederne, og kulde, regn, mudder, blæst og snestorme om vinteren.“ For ikke at tale om de personlige lidelser, som krigshandlinger og meget andet fører med sig.

3. UNRWA's arbejde, som ikke i forvejen var let, er yderligere blevet vanskeliggjort på grund af den atmosfære af spæn-

ding, fortvivelse, mistanke og omsiggribende vold, hvori det har måttet udføres i det forløbne år. Dette er ganske forståeligt. Hvad der derimod er overraskende, er, at UNRWA desuagtet kan opvise så imponerende resultater. Dette gælder således med hensyn til opførelsen af tusindvis af barakker og udførelsen af kloakeringsarbejde m. v. i nødlejrene i Østjordan, hvor henved 100.000 mennesker var installeret ved udgangen af juni d. å.

Det gælder med hensyn til UNRWA's sundhedstjeneste, hvor det trods de meget primitive forhold ikke mindst i nødlejrene ikke blot er lykkedes at undgå større epidemier, men også for de fleste smitsomme sygdommes vedkommende at nedbringe antallet af tilfælde. Det gælder endelig det undervisningsmæssige område, hvor UNRWA's virksomhed nu er ved at indhente nødhjælpsarbejdet som den største post på UNRWA's budget, udgørende 43 pct. af udgifterne.

4. Jeg vil gerne stoppe op et øjeblik netop ved denne side af UNRWA's virksomhed, altså undervisningen. Den danske regering deler ganske den opfattelse, som kommer til udtryk i beretningen, at undervisningen er den mest konstruktive side af UNRWA's arbejde, idet den bidrager både til den enkeltes revalidering og til områdets almindelige udvikling. Vi kan alle se nødvendigheden af at forhindre sult, at foretage nødinstallationer og at skaffe flygtningene tøj på kroppen, men vi ville være glade ved at se pengene investeret i noget, der gav udbytte i fremtiden. Flygtningenes meget positive indstilling med hensyn til de uddannelsesmuligheder, der bydes dem, er